

Neděle díkyvdání 1. 10. 2023

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! (Žalm 103,1b–2)

Pozdrav

Píseň: 639

Modlitba: Dobrý Bože, milosrdný Otče, děkujeme ti, že jsi v tomto roce dal zdar práci, která nám zajišťuje náš vezdejší chléb. Ty jsi našemu světu i každému z nás daroval veliká bohatství a my z nich máme užitek. Děkujeme, že zrovna my smíme žít v míru, svobodě a dostatku, o nichž mohou mnozí naši bližní jen snít. Pomoz nám jednat tak, abychom celým svým životem nesli ovoce, které od nás očekáváš. Dej, abychom s tvými dary zacházeli zodpovědně, aby se z nich všichni lidé mohli radovat a tebe oslavovat. Vyslyš nás skrze našeho Pána a bratra Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a vládne od věků navěky. Amen.

1. čtení: Deuteronomium 8,7–18

Píseň: 77

2. čtení: Lukáš 17,11–19

Kázání

„A co se řekne...?!“ slyšíme někdy rodiče či prarodiče napomínat děti, které si nelámou hlavu s poděkováním za to, co zrovna od někoho dostaly. Že schopnost děkovat není lidem právě vrozená, nám doložilo i dnešní evangelium. Tam činí poměr mezi obdarovanými a děkujícími jednoho ku devíti. Kolik lidí dokáže vůbec Bohu děkovat? Někteří možná ani nemají potuchy o tom, že by měli děkovat. Nebo nevědí, komu a jak...

Že děkování, dobrořečení, pamatování na Původce všeho toho, co máme a co dostáváme, má být součástí praxe Božího lidu, jsme slyšeli už z Mojžíšova Zákona. Je to vlastně povinnost, nezbytnost. Židovská zbožnost pak vytvořila systém žehnacích, děkovných modliteb pro mnoho každodenních situací a příležitostí. Vždyť poděkovat Bohu se sluší za všechno dobré a užitečné, i za to, co považujeme

za naprosto samozřejmé a nevěnujeme tomu přílišnou pozornost – dokud o to nepřijdeme. Tak vznikla požehnání nejen před jídlem a jinými požitky či po jídle, ale též požehnání před vykonáním určité náboženské povinnosti. Den zbožného žida a vlastně i celý jeho život je tak proniknut chválou a děkováním Stvořiteli. Ale také v křesťanském prostředí se zrodil systém modliteb v průběhu dne, z nichž nejdůležitějšími jsou ranní a večerní chvály. Pomodlit se nebo zazpívat před jídlem je také leckde běžnou zvyklostí. A slavení večere Páně neboli eucharistie – tedy v překladu díkyvdání – je pro mnoho křesťanů středem duchovního života.

Podobně jako dítě neschopné či stydlivé se poděkovat za dárek se zachovalo oněch devět mužů uzdravených z malomocenství. Nenamáhalo se poděkovat Ježíšovi za to, co pro ně udělal. Nevrátili se. Když se k němu přibližovala skupina takto postižených lidí, kteří museli žít z hygienických důvodů v izolaci od ostatních, mohl vzít nohy na ramena. Nevzal. Vyslyšel jejich prosbu a jeho pokyn, co mají

udělat, jim přinesl uzdravení a možnost návratu do normálního života. Najednou vyšli z rokle šeré smrti na světlo života. Všichni z nich sice úspěšně absolvovali první důležitý krok – spolehli se na Ježíšovo slovo a odešli ke kněžím, kteří měli pravomoc prohlásit, že jsou opět zdraví. Pouze jeden z nich ale pokročil ještě dál. Byl to paradoxně Samařan – člověk postižený nejen svou nemocí, ale ještě příslušností k cizorodé a nevídané skupině. Viděl, pochopil, jednal. Totiž: Viděl, co se stalo, tedy že se jeho nemoc ztratila. Pochopil, alespoň do nějaké míry, že Ježíš zastupuje Boha. A jednal tak, jak se v podobných případech sluší a patří – přišel poděkovat a vzdát chválu Bohu, od něhož uzdravení přišlo. Bohu, který se stará o ty, kdo jsou na dně a který nemá potěšení z jejich nesnází.

V tomto příběhu se zřejmě odráží běžná zkušenost, že zdaleka ne všichni, kteří jsou od Boha něčím obdarováni, mu děkují. Víra se ale pojí s vděčností. Pokud dokážeme v Ježíšově příběhu rozpoznat Boží jednání zaměřené k našemu prospěchu, nabídku na dosažení nové kvality života, pak by v nás tato okolnost měla vzbuzovat radost a nemalou vděčnost. A protože, jak už bylo řečeno, projevoování vděčnosti není úplně automatické, je nutné se takovému přístupu učit. Zkoumat, co jsme dostali, co není samozřejmé a co nám slouží k dobrému a učinit tyto skutečnosti předmětem chvály a díkůvzdání. Samozřejmě sem spadají i plody země, polí a sadů, za něž dnes chceme děkovat obzvláště.

Ke vzbuzení pocitu vděčnosti by mohlo postačovat už to, když si uvědomíme, že zrovna my jsme těmi šťastlivci, kteří mohou žít v té lepší části světa. Většinou v dostatku či dokonce nadbytku, který je pro mnohé obyvatele této planety obtížně dosažitelným anebo na cestě za jeho dosažením doslova riskují své životy. Projevem odpovídající vděčnosti je pak také štědrost a solidarita s těmito našimi bližními. Vděčnost, která vidí jako zdroj veškerého dobra Boha, také dokáže přiřadit věcem správnou hodnotu a správné místo na žebříčku důležitosti. Dovede se i něčeho vzdát, vždyť ví, že život vposled nezávisí na hmotných skutečnostech.

Skutečná, zralá vděčnost nás má směřovat k tomu, aby pro nás Hospodin nebyl jen tím, kdo nám zajišťuje živobytí, kdo plní naše potřeby a vytahuje nás z problémů. Tak jako se Ježíš asi mnohým současníkům jevil jako divotvůrce, zázračný léčitel, avšak nic víc. Abychom neskončili tam, kde skončilo devět z deseti bývalých malomocných, ale dospěli k víře, která je založena na poznání, na zkušenosti Boží lásky a péče nejen o tělesné zdraví. K víře, jež není zaměřena na vlastní prospěch a vlastní pohodlí. Místo toho právě na základě vědomí Božího láskyplného jednání investuje do budování vztahu ke svému dobrodinci. Vděčnost zde funguje jako pobídka, jako impuls k oplácní Boží lásky láskou opěťovanou a Boží všímavosti všímavostí k němu a k tomu, jak bychom mohli být užiteční v jeho službách.

Důvodů k děkování a chvále Božího jednání se najde mnoho. Některé z nich máme právě před očima. Děkování, vzdávání chvály je povinností, ale mělo by být také radostí církve. V tomto smyslu pro nás platí nutnost nezůstat zticha. A je-li ve světě mnoho těch, kdo neděkují a nechválí, pak jsme tady ještě my, kteří smíme Boha chválit zástupně za ně, na místě těch, kdo tak nečiní. Máme tak možnost zastupovat lidský rod a místo těch, kdo neděkují, přinášet Bohu to, co mu náleží, co je mu milé a co mu jsme schopni nabídnout.

Píseň: 287

Vyznání vin

Slovo milosti

Apoštolské vyznání víry

Píseň: 262

Večeře Páně

Píseň: 592

Přímluvy: Spojme se v přímluvách za tento svět a volejme k Pánu slovy „prosíme Tě, vyslyš nás“:

Dobrý Bože, jsme obklopeni tvými dary, proto dávej do našich srdcí radost a vděčnost za všechno, co nezaslouženě dostáváme. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Ved' bohaté a vlivné jednotlivce i státy, aby jednali s ohledem na druhé v duchu spravedlnosti a solidarity. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Ochraňuj nás, abychom se nestali otroky svého blahobytu, a abychom nevykořisťovali bez zábran tvé stvoření. Pomoz nám poznat, kde bloudíme, a ved' nás novými cestami. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Chraň nás také před námi samými – před tím, aby nás nezničily naše vlastní technické vymoženosti, které se vymknou kontrole nebo budou zneužity. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Skláněj se k lidem, kteří musejí opouštět své domovy kvůli násilí a válce, nestabilitě nebo chudobě a dávej politikům schopnost zodpovědně řešit problém migrace. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Daruj své církvi odvahu naslouchat hlasu Ducha svatého a společně řešit různá napětí pravdou, férovostí a porozuměním k názorům jiných. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Bud' nablízku i našim nemocným a všem, kteří dnes nemohou být mezi námi, ač by o to stáli. Posiluj všechny, kdo pečují o druhé. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Ohlášky

- Ve čtvrtek od 17:15 se koná biblická hodina v Diakonii.
- K narozeninám blahopřejeme Štěpánu Vávrovi a přejeme mu vše dobré a Boží požehnání.
- O následujícím víkendu se uskuteční sjezd mládeže v Čáslavi a také setkání (nejen) rodin v Bělči. V neděli budou v Praze ordinováni nové kazatelé.

Poslání: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Filipským 4,4–6)

Požehnání: Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! Země vydala své plody, Bůh nám žehná, Bůh náš.

Píseň: 412